

UZASADNIENIE

Strona powodowa Fundusz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. domagała się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 6350,73 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od 30 września 2018 r. oraz kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa według norm przepisanych i 17,- zł tytułem poniesionej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. W uzasadnieniu pozwu podano, że 20 stycznia 2018r. miała miejsce kolizja drogowa, podczas której uszkodzeniu uległ pojazd marki H. o nr rej. (...) stanowiący własność W. M.. Umową cesji z 24 września 2018r. uprawniony dokonał przelewu wierzytelności z tytułu odszkodowania na rzecz strony powodowej. Za spowodowanie szkody odpowiedzialność ponosi kierowca ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej przez stronę pozwaną. Strona pozwana w postępowaniu likwidacyjnym uznała swoją odpowiedzialność i określiła wysokość szkody na 3487,21 zł. Koszty naprawy pojazdu przedstawione w kosztorysie strony pozwanej są rażąco niskie. Z kalkulacji naprawy i kosztorysu sporządzonego na zlecenie powoda ustalono, że koszt naprawy pojazdu wynosi 9837,94 zł. Stąd strona pozwana powinna powodowi dopłacić tytułem odszkodowania 6350,73 zł. Roszczenie stało się wymagalne 29 września 2018r. Powód pismem z dnia 25 października 2018r. wezwał stronę pozwaną do dobrowolnej zapłaty, lecz działanie to okazało się bezskuteczne.

Strona pozwana (...) S.A. w W. w sprzeiwie od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z 5 kwietnia 2019r. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przypisanych.

Strona pozwana przyznała, że przyjęła odpowiedzialność za przedmiotowe zdarzenie i wypłaciła poszkodowanemu należne odszkodowanie, które odpowiadało kosztom naprawy wyliczonym według przeciętnych cen części zamiennych i robocizny.

Pozwana zarzuciła, że proponowała poszkodowanemu, że w sytuacji gdy w jego ocenie nie ma możliwości naprawy [pojazdu za ustaloną przez pozwanego wysokość odszkodowania, to pozwana zorganizuje i przeprowadzi naprawę w warsztacie należącym do Sieci Naprawczej (...). Poszkodowany nie skorzystał z możliwości naprawy pojazdu w warsztacie Sieci Naprawczej (...) i sam również nie wskazał konkretnego warsztatu, który mógłby dokonać naprawy.

Zdaniem pozwanego brak współdziałania poszkodowanego z ubezpieczycielem oznacza przyczynienie się do zwiększenia szkody, za które pozwana nie ponosi odpowiedzialności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

20 stycznia 2018r. miała miejsce kolizja drogowa, podczas której uszkodzeniu uległ pojazd marki H. o nr rej. (...) stanowiący własność W. M.. Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej. Poszkodowany zgłosił szkodę w pojeździe 21 sierpnia 2018r. Strona pozwana w postępowaniu likwidacyjnym (...) uznała swoją odpowiedzialność i określiła wysokość odszkodowania na 3487,21 zł. Umową cesji z 24 września 2018r. W. M. dokonał przelewu wierzytelności z tytułu odszkodowania dotyczącego szkody z w pojeździe powstałej na skutek zdarzenia z 20 sierpnia 2018r. na rzecz strony powodowej.

Bezsporne

Koszt naprawy pojazdu marki H. (...) nr rej. (...) z uwzględnieniem cen części oryginalnych dostępnych w sieci warsztatów autoryzowanych firmy (...) i średnich stawek stosowanych w zakładach rzemieślniczych, z zastosowaniem technologii przewidzianej przez producenta samochodu z użyciem części oryginalnych klasy O stosowanych w naprawach samochodowych w warsztatach autoryzowanych firmy (...) i średniej stawki roboczogodziny mającej zastosowanie w warsztatach rzemieślniczych tj. 100 zł/1 rbg, wynosi **9325,33 zł brutto**.

Według raportu optymalizacji części do kalkulacji z 30 września 2019r. brak było możliwości zakupu części zamiennych w jakości (...). Gdyby zakwalifikowane do wymiany części występowały w jakości (...) można je byłoby zamienić. Z przedstawionej dokumentacji nie wynikało, aby uszkodzone części pojazdu zakwalifikowane do wymiany

były inne niż oryginalne części zamienne producenta sygnowane jego logo oraz nie stwierdzono innych uszkodzeń nie mających związku ze szkodą.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego mgr inż. T. G. z dnia 2 października 2019 r. k. 59 – 65;

Strona powodowa pismem z dnia 25 października 2018r. wezwała stronę pozwaną do zapłaty dalszej kwoty 6350,73 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty, informując, że nieuiszczenie należności w terminie 14 dni spowoduje skierowanie sprawy do sądu.

Dowód:

- pismo powoda skierowane do pozwanej k.10;

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w części tj. co do 5838,12 zł. Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o przedłożone przez strony dokumenty w tym przede wszystkim wyceny dokonane na zlecenie strony powodowej oraz przez stronę pozwaną w toku postępowania likwidacyjnego szkodę.

Podstawa i zasada odpowiedzialności strony pozwanej były bezsporne. Spór między stronami dotyczył wysokości należnego powodowi odszkodowania, w tym przede wszystkim kosztów naprawy pojazdu powoda. Zakres naprawy był między stronami bezsporny.

Według art. 822 § 1 k.c., powstanie obowiązku zapłaty przez zakład ubezpieczeń (ubezpieczyciela) odszkodowania z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakłada powstanie odpowiedzialności ubezpieczonego, czyli samego ubezpieczającego lub osoby, na której rzecz ubezpieczający zawarł umowę ubezpieczenia, za szkody wyrządzone osobom trzecim. Zobowiązanie do zapłaty odszkodowania z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ma więc ze swej istoty charakter akcesoryjny, tylko zatem wtedy, gdy ubezpieczony stanie się zgodnie z przepisami prawa cywilnego odpowiedzialny za szkodę wyrządzoną osobie trzeciej, dochodzi do powstania odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń wobec tej osoby z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Zakres odpowiedzialności ubezpieczonego wobec osoby trzeciej wyznacza co do zasady zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (por. np. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2005 r., III CZP 99/04, OSNC 2005, nr 10, poz. 166 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2002 r., II KKN 353/99, nie publ.). Akcesoryjny, wynikający z art. 822 § 1 k.c., charakter zobowiązania ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej potwierdzają w odniesieniu do obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przepisy art. 23, 34, 35 i 36 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm. - dalej: "ustawa o ubezpieczeniach obowiązkowych" lub "u.u.o."). W myśl tych przepisów, na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, do której zawarcia obowiązany jest posiadacz bezpośrednio eksploatujący pojazd (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2005 r., III CZP 99/04), zakład ubezpieczeń jest zobowiązany, w granicach ustalonej sumy gwarancyjnej, do zapłaty odszkodowania za szkodę na osobie lub w mieniu wyrządzoną w związku z ruchem pojazdu, objętą odpowiedzialnością posiadacza (art. 436 § 1 zdanie pierwsze lub art. 436 § 1 zdanie drugie k.c.). Odpowiedzialność za szkody wyrządzone ruchem wszelkich pojazdów mechanicznych oparta została na zasadzie ryzyka (art. 436 k.c. w związku z art. 435 k.c.). Uzasadnieniem tej zaostrej odpowiedzialności jest przede wszystkim szczególnie i wzmożone niebezpieczeństwo jakie wiąże się z użyciem tych środków komunikacji.

W tak ukształtowanej odpowiedzialności posiadacza pojazdu mechanicznego przesłanki stanowią powstanie szkody w mieniu lub na osobie, spowodowanie szkody przez ruch mechanicznego środka komunikacji, oraz związek

przyczynowy między szkodą a ruchem pojazdu. Szkada wywołująca odpowiedzialność z tytułu ryzyka musi być wyrządzona przez ruch mechanicznego środka komunikacji. Ponadto pomiędzy działaniem sprawcy szkody a skutkiem tego działania musi zachodzić związek przyczynowy (opisany w art. 361 kc). W Świetle tego zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa swojego działania.

Szkodą w mieniu jest wszelki uszczerbek majątkowy. Przy ustaleniu wysokości szkody należy posługiwać się przyjętą w piśmiennictwie i orzecznictwie teorią różnicy. Oznacza to, że dla ustalenia wysokości szkody zestawia się obecną wartość samochodu z tą, jaką by on przedstawiał gdyby nie było wypadku (tak, G. Bieniek, Odpowiedzialność cywilna za wypadki drogowe, Warszawa 2006 str.140). Zasada pełnego odszkodowania w ujęciu kodeksu cywilnego przejawia się w tym, że naprawienie szkody obejmuje zarówno straty jakie poszkodowany poniósł, jak i korzyści które mógł osiągnąć gdyby mu szkody nie wyrządzono. Zgodnie z art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność za normalne następstwa działania lub zaniechania z którego szkoda wynikła.

Ustalenie kosztów naprawy pojazdu powoda wymagało wiedzy specjalnej, co obligowało Sąd na mocy art. 278§1 k.p.c. do dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu techniki pojazdów samochodowych i kalkulacji kosztów naprawy mgr inż. T. G.. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym przede wszystkim opinia biegłego sądowego pozwoliły na ustalenie szkody poniesionej przez powoda wskutek zdarzenia z 20 sierpnia 2018r. Biegły ustalił koszt naprawy pojazdu z użyciem wyłącznie części oryginalnych (gdyż części zamiennie o jakości (...) były niedostępne).

Sąd w całej rozciągłości podzielił wnioski z opinii biegłego, która nie była kwestionowana przez strony postępowania. Sąd przyjął, że podstawą ustalenia należnego stronie powodowej odszkodowania powinna być wycena dokonana przez biegłego sądowego, ustalająca te koszty na 9325,33 zł brutto. Nie ulega wątpliwości, że gdyby poszkodowany dokonał naprawy pojazdu w warsztacie autoryzowanym z użyciem wyłącznie części oryginalnych i wykazałby poniesione koszty tej naprawy fakturami czy innymi rachunkami, strona pozwana zobowiązana byłaby pokryć te koszty w całości. Skoro jednak poszkodowany zdecydował się na sprzedaż swojej wierzytelności, w ocenie Sądu należne odszkodowanie należy ustalić według średnich stawek obowiązujących z warsztatach rzemieślniczych. Naprawa na takim poziomie umożliwiłaby poszkodowanemu przywrócenie stanu technicznego pojazdu sprzed wypadku i zgodnie z zaleceniami producenta. W ocenie Sądu, w sytuacji, gdy brak było jakichkolwiek dowodów, że pojazd powoda był wyposażony części zamiennie jakości niższej niż (...), nie było zasadne stosowanie kalkulacji zakładającej naprawę z zastosowaniem części zamiennych o jakości P. Z tego też względu w niniejszej sprawie zastosowanie powinna mieć kalkulacja zakładająca naprawę pojazdu w warsztacie rzemieślniczym, przy użyciu części oryginalnych oraz części zamiennych, ale wyłącznie w jakości (...) (lecz takie nie były dostępne). Stąd koszt naprawy pojazdu powinien być ustalony na 9325,33 zł brutto, a skoro strona pozwana wypłaciła poszkodowanemu z tytułu częściowej szkody w pojeździe 3487,21 zł do zapłaty pozostało 5838,12 zł.

W tych okolicznościach Sąd uwzględnił powództwo w części co do roszczenia głównego w kwocie 5838,12 zł, oddalając dalej idące żądanie pozwu.

O odsetkach orzekając zgodnie z żądaniem pozwu na podstawie art. 481 k.c. i art. 455 k.c. Szkada została zgłoszona już 21 sierpnia 2018 r., a zgodnie z art. 14 ust 1 u.u.o ubezpieczyciel zobowiązany jest wypłacić odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, czyli najpóźniej do 20 września 2018r. Strona pozwana powinna więc wypłacić należne poszkodowanemu świadczenia z tytułu szkody pojeździe najpóźniej do 20 września 2018r., a zatem w opóźnieniu pozwana pozostawała od 21 września 2018r. Strona powodowa zażądała odsetek ustawowych za opóźnienie od 30 września 2018r., z zatem roszczenie o odsetki za opóźnienie jest zasadne i mając na uwadze art. 321 k.p.c. należało zasądzić odsetki za opóźnienie zgodnie z żądaniem pozwu. Podkreślić należy, że zgodnie z art. 509 § 2 k.c. wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią oprawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

O kosztach orzeczono po myśli art. 100 k.p.c, dokonując stosunkowego rozdzielania kosztów postępowania. Powód wygrał proces w 92 %, zaś pełne koszty postępowania wyniosły 5146,28 zł. Zgodnie z wynikiem postępowania powoda

obciążały te koszty do kwoty 411,70 zł, a stronę pozwaną do kwoty 4734,57 zł. Powód pokrył koszty do kwoty 3329,28 zł, w tym koszty zastępstwa procesowego 1817, opłatę sądową od pozwu 318 zł, zaliczka na wydatki związane z opinią biegłego 1194,28 zł. Strona pozwana poniosła koszty w łącznej kwocie 1817 zł z tytułu kosztów zastępstwa procesowego. Skoro powoda zgodnie z wynikiem procesu obciążały koszty w łącznej wysokości 411,70 zł, a poniósł koszty w wysokości 3329,28 zł, to strona pozwana zobowiązana jest zwrócić stronie powodowej różnicę między tymi kwotami tj. 2917,58 zł.

Ponadto Sąd zwrócił stronie powodowej od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kłodzku 805,72 zł tytułem nadpłaconej zaliczki zdeponowanej pod poz. (...).